Més enllà de la sentència

written by Toni Fitó | 27 d'agost de 2019

El passat 12 de juny va quedar vist per sentència el judici en la causa especial 90207/2017 contra els dirigents independentistes catalans. Tot fa pensar que en poques setmanes coneixerem la resolució (sembla que per unanimitat –segons anuncia sense cap mena de miraments el CGPJ–) dels set magistrats que integren la Sala 2ª del Tribunal Suprem presidida pel Sr. Marchena. Pel que fa a la data exacta en què es publicarà la sentència, no falten veus que diuen que si es convoquen noves eleccions generals pel dia 10 de novembre, fins passada la contesa electoral no en sabrem res (una nova mostra de la manca de separació de poders a Espanya), la qual cosa suposarà mantenir –ara ja superats els dos anys que fixa l'art. 504 de la Llei d'Enjudiciament Criminal– una presó provisional injustificada des del seu inici. També n'hi ha, en canvi, que diuen que en Marchena vol donar la sorpresa fent pública la decisió del tribunal en els propers dies.

En tot cas –i aquest és el motiu de l'article– no ens cal esperar a conèixer el contingut i, en particular, el "FALLO" concret de la sentència per poder avançar determinades conclusions derivades del procés judicial viscut fins ara i de la més que probable sentència que hi posarà fi. Conclusions que, més enllà de les evidents conseqüències que la sentència tindrà pels processats, ens afecten a tots els demòcrates, independentistes o no.

En primer lloc, podem afirmar que aquest ha estat un **judici polític**, en el qual s'han perseguit ideologies i no fets. Ha estat un procés on hem pogut evidenciar com el **Tribunal Suprem s'ha erigit en el garant màxim de la unitat d'Espanya**, i ha convertit aquesta unitat territorial en el "bé jurídic" (permeteu-me el tecnicisme) a protegir, per damunt de qualsevol altre, i costi el que costi.

Per fer-ho, el jutge instructor (Sr. Llarena) primer i la Sala després, no han escatimat esforços per **contradir la jurisprudència existent, reinterpretar preceptes** del Codi Penal i/o de la Llei d'Enjudiciament Criminal o **trobar noves definicions per a conceptes jurídics** que, durant molts anys i fins fa ben poc, no oferien cap mena de dubte als juristes (en particular, el tractament del terme "violència" pel Jutge Llarena en les seves primeres interlocutòries dels dies 9 de novembre i 4 de desembre de 2017 mereixeria ser objecte d'una tesi doctoral).

Hem pogut constatar també com aquesta defensa de la sagrada unitat de la pàtria ha dificultat fins a extrems inversemblants el legítim exercici del dret de defensa en una causa penal. N'hi ha prou a recordar les reiterades **vulneracions de drets** denunciades per les defenses tant a la fase d'instrucció com, posteriorment, durant les diferents sessions de la Vista Oral (dret al jutge natural predeterminat per la llei, dret al principi de contradicció, suspensió de càrrecs electes, per no parlar de la ignominiosa presó provisional, entre altres).

No podem acabar sense fer una referència al **principi d'oportunitat política** i com aquest ha passat per davant del principi de legalitat (en el cas de les euro-ordres del jutge Llarena, per exemple) tot posant de manifest la **manca d'independència judicial** que afecta determinades instàncies judicials espanyoles. Que la manca d'independència judicial impedeix parlar d'una veritable democràcia a Espanya, no requereix més comentaris.

Tot això, en definitiva, per poder construir un relat, un argumentari ("fonaments jurídics" en termes judicials) amb els quals justificar una sentència condemnatòria que vol ser un precedent alliçonador i exemplificador que difongui un missatge ben clar: "això és el que us espera si hi torneu". I vol ser un precedent amb vocació de permanència. El que es pretén amb aquesta sentència (i amb la que vindrà en uns mesos

de la mà de l'Audiència Nacional en la causa contra el major Trapero) és crear jurisprudència que obligarà als tribunals inferiors –d'ara endavant– a interpretar les normes penals com ho ha fet en aquest cas el Tribunal Suprem.

D'aquesta manera la sentència –però també tot el procés judicial– suposarà un abans i un després en el tractament per part de l'Estat de la dissidència política (de qualsevol dissidència política, tinguem-ho clar). I això serà així siguin quines siguin les penes finalment imposades i amb independència d'un eventual indult o d'una amnistia.

Si al que hem dit fins ara hi afegim el manteniment de la vigent i polèmica "Llei Mordassa" i una més que probable futura reforma del Codi Penal (anunciada ja per més d'un polític unionista), trobarem la voluntat última de tot plegat: l'Estat vol dotar-se d'un nou marc legal que li permeti justificar –sense cap mena de dificultat tècnica i amb una aparent legitimitat democràtica– la repressió contra aquells que pensin diferent i, en particular, contra els que defensem el dret d'autodeterminació.

D'aquí a la il·legalització de partits i entitats independentistes només hi ha un pas (i ben petit).